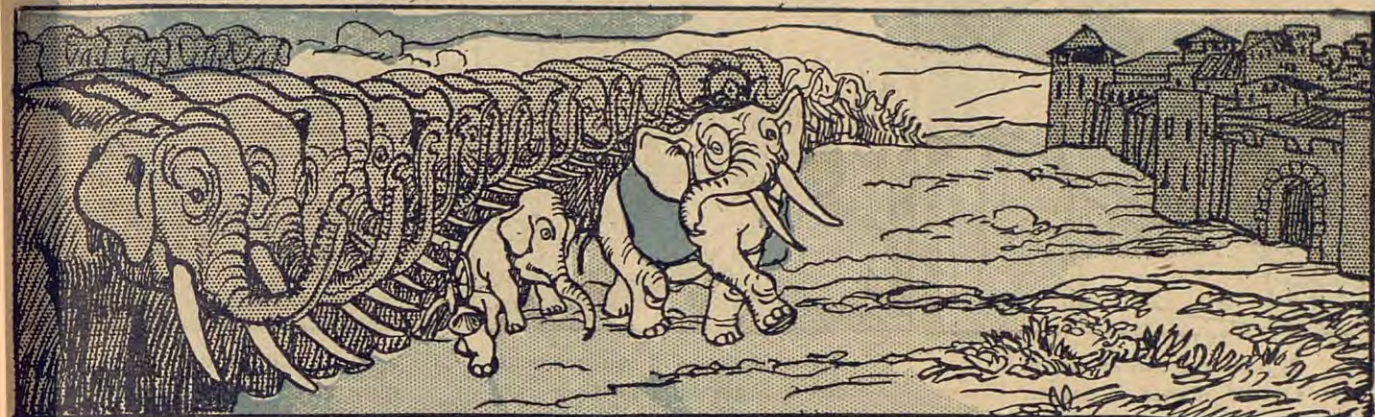
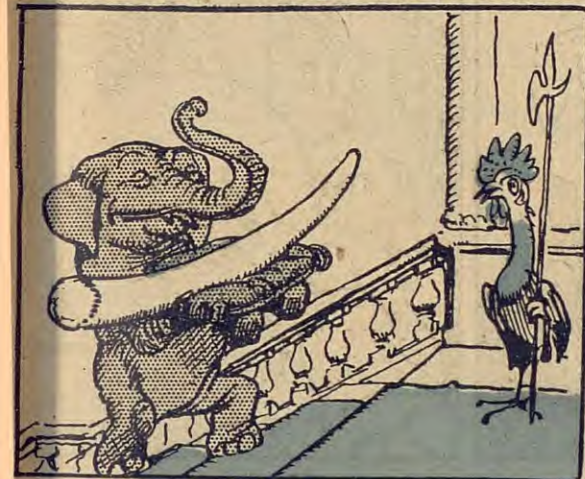

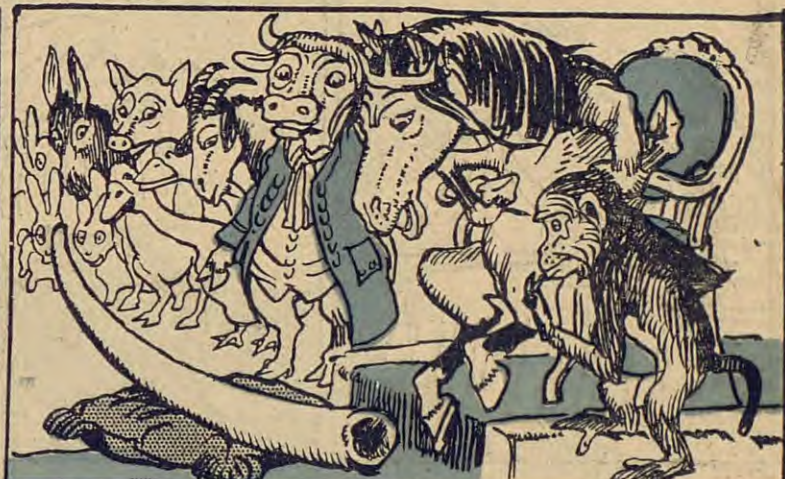
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

El Rei dels Elefants volgué un dia apoderar-se d'una Ciutat rica i plena on vivien pacíficament moltes «bèsties de bé». I marxà a atacar-la seguit d'un formidable exèrcit.

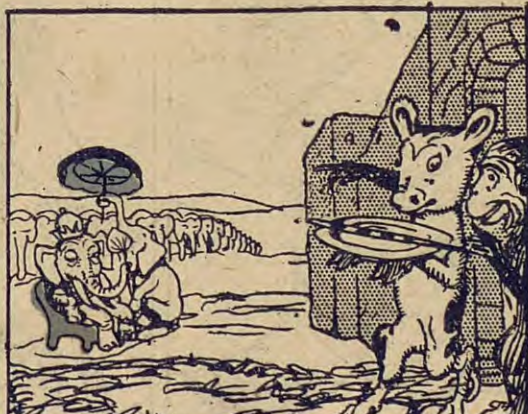
Segur el monarca de la seva força, amb desdenyosa commiseració envià un emissari que portava un ullal d'elefant i l'encàrrec de dir «que es rendissin, puix tota resistència era inútil davant de bèsties...

...el tamany de les quals podien deduir per relació amb l'ullal que enviava com a mostrat. El pànic a la Cort fou gairebé indescriptible. El Rei Hipparió XXXIV estava a punt de capitular. Però un conseller, el Micus, digué: «Jo em comprometo a salvar la Ciutat. Que l'emissari retorni i nosaltres enviarem la contestat».

I fent entrar a la sala porc-espi, vetaquí que llevà una pua.

I posant-la en una safata, la féu portar al Rei dels Elefants, amb la resposta de «que ells no es rendirien, puix comptaven per a llur defensa amb l'ajuda de bèsties que tenien...

...els pels com el que enviaven de mostrat. I és fama, que el Rei dels Elefants es retirà sense voler saber res més.

NO DIGUIS BLAT, QUE NO SIGUI AL SAC!

Si vol augmentar de pes
s'en té d'anar a pagès.

Sense pensar-s'hi un moment,
cap a pagès falta gent.

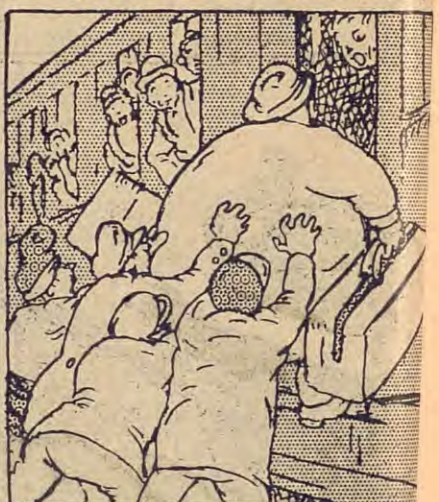
I al sê allí es dóna una vida
que, vāja, sembla mentidal

Amb això i bons aliments
va engreixant-se per moments

Per fi se'n vol entornar,
quan ja ni es pot doblegar.

Prò al ser a l'estació,
no el poden ficà al vagó.

I en el greu conflicte es veu
de tení de tornà a peu.

El viatge dura tant,
que el pobret es va aprimant.

I es presenta a l'arribada,
flac i prim altra vegada.

LA SISA O UNA MINYONA LLESTA

Ja feia temps, que la senyora estava escamada amb el luxe de joies d'or i pedreria que gastava la criada. Era una cosa inexplicable, millor dit, era una cosa que sols admetia una explicació. I un dia que es llevà de més mal-humor que els altres...

...va anar a donar compte al cap de la Policia de les sospites que tenia contra la minyona, Don Roderic, molt atent, posà a la disposició de la senyora, un agent que era molt llest, de resultes d'haver llegit un munt de novel·letes de detectives.

—Veïam, d'on ha tret les seves perles?
—I ara! Sembla mentida que encara no sàpiga que les perles es troben a les ostres.

—I doncs, i els brillants que m'en gasta, han sortit també de les ostres?

—Potser encara li hauré de fer saber que els brillants es troben en el carbó...

EL LLAORE CASTIGAT

En Poca-pena i en Malgirbat eren dos lladres terribles; tenien l'ànima més negra que una carboneria.

Instintivament preferien les nits més fosques per a posar en pràctica llurs encara més fosques intencions.

Atacaven sempre de preferència cases solitàries i poc o gens defensades, perquè tenien por... tenien por de fer una atzagaiada massa grossa en cas de trobar resistència.

Precisament en una casa d'aquestes, una vídua deia cert nit, ho i acompanyant a la seva filleta a la «nona»: «No com t'agrada aquest quisso. A nosaltres ens convidria bon gos de presa, no pas aquest ridícol «peter» que no sinó fer moixaines o ajaçar-se en les butaques i edredon.

Però, heu's aquí que quan tot-hom dormia, els lladres entra- ren cautelosament a la casa per la finestra de la cel·la de la noia.

I el gosset, en veure'ls, se'ls abraonà amb tanta de fúria, que els féu fugir a la desbandada, sense arri- bar a saber si se les havien amb un tigre o amb un dimoni de l'Infern.

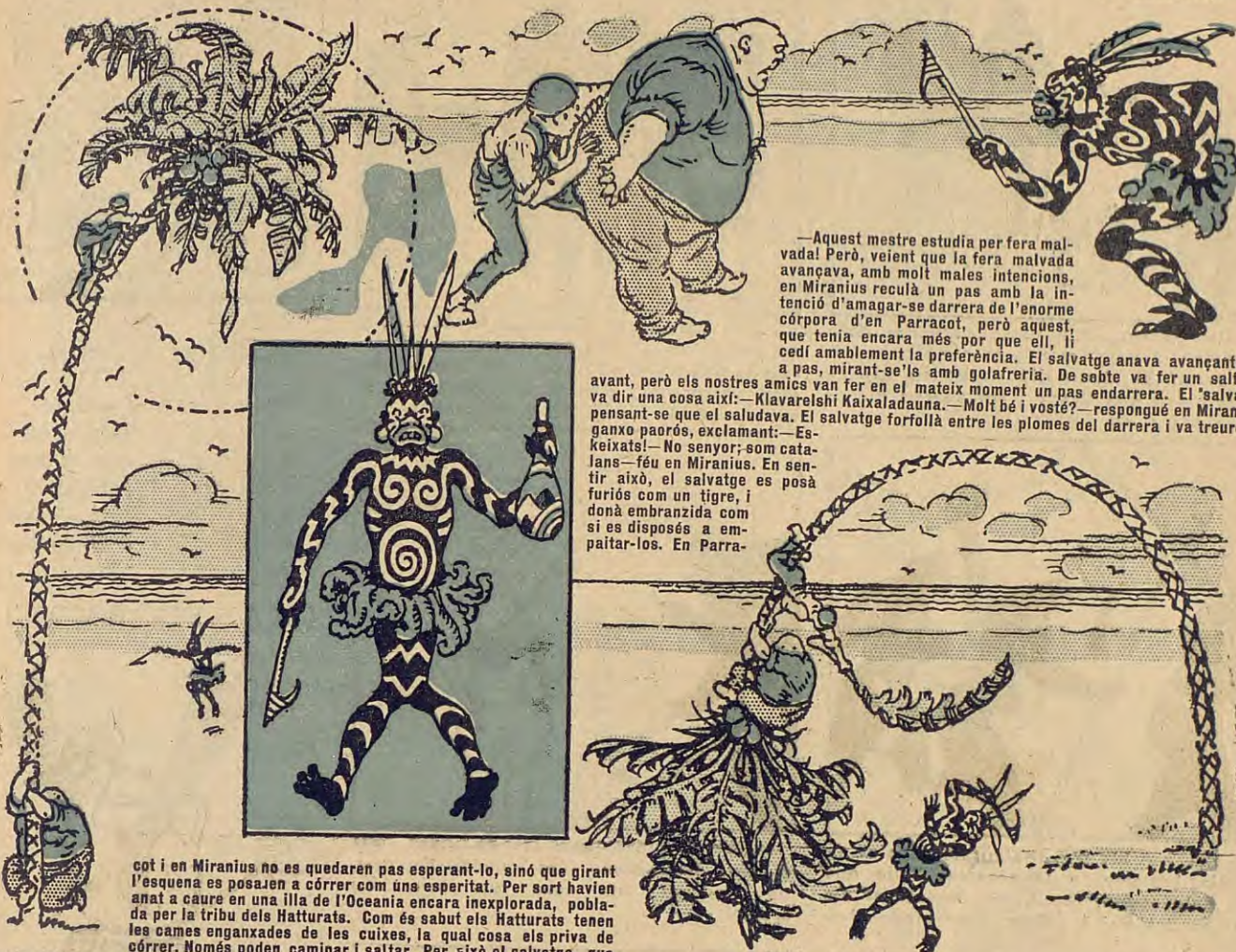

Mostra clarament aquesta tòria que no hi fa res que el sigui petit amb tal que s gran el coratge.

5. - LES PERIPÈCIES D'EN MIRANIUS, per JIM-FIT

i JUNCEDA

(Continuació).

—Aquest mestre estudia per fera malvada! Però, veient que la fera malvada avançava, amb molt males intencions, en Miranius reculà un pas amb la intenció d'amagar-se darrera de l'enorme còrpora d'en Parracot, però aquest, que tenia encara més por que ell, li cedí amablement la preferència. El salvatge anava avançant pas a pas, mirant-se'ls amb golafreteria. De sobte va fer un salt en va dir una cosa així:—Klavarelshi Kaixaladauna. Molt bé i vostè?—respongué en Miranius, ganxo paorós, exclamant:—Es-keixats!—No senyor; som catalans—féu en Miranius. En sentir això, el salvatge es posà furios com un tigre, i donà embranzida com si es disposés a empaïtar-los. En Parra-

cot i en Miranius no es quedaren pas esperant-lo, sinó que girant l'esquena es posaren a córrer com uns esperitats. Per sort havien anat a caure en una illa de l'Oceania encara inexplorada, poblada per la tribu dels Hatturats. Com és sabut els Hatturats tenen les cames enganxades de les cuixes, la qual cosa els priva de córrer. Només poden caminar i saltar. Per això el salvatge, que

no havia vist córrer mai a ningú, es quedà tot sorprès, sense moure's de lloc. Corrent, corrent, i no sabent on amagar-se, a en Miranius se li ocorregué enfilar-se dalt d'un cocoter molt alt i esvelt, ço que féu sense cap dificultat. En Parracot va voler fer el mateix, però la cosa fou un xic més complicada. En primer lloc li costà molt de pujar la seva corpulència a tan gran altura; i segonament, quan amb penes i treballs podé arribar a dalt, el seu pes enorme va fer blincar l'arbre de tal manera que es quedà describint quasi una ferradura, faltant-li a en Parracot molt pocs pams per a tocar a terra. Amb aquestes, arribà el salvatge qui es posà molt content en veure'ls penjant de l'arbre torçat, però, en ésser-hi a prop, es trobà que no hi arribava. Aleshores provà de percar-los amb el ganxo i hauria arribat, de segur, a la panxa d'en Parracot, si aquest no hagués estat amatent a xuclar endins amb el fi d'aprimarse. Veient que així no hi arribava, el salvatge assajà de pescar-los saltant, però en Miranius ja havia conseguit arrencar una branca, i cada vegada que el salvatge saltava, ell li clavava cop de palma, i així l'anà mantenint a ratlla. Aquest joc, com és natural, no va plaire gaire al salvatge, pel que va resoldre anar a avisar a tots els Hatturats, per a posar setge al voltant de l'arbre i caçar-los com ocells embascats. Tan depressa com li ho permetien les cames,

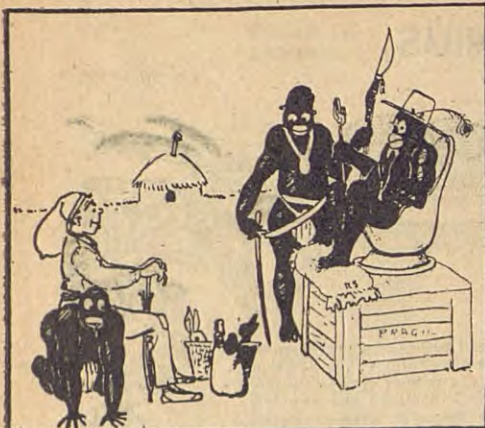

el negre arribà al poblat conseguint reclutar tota la gent amb sols cridar:—“Qui vulgui menjar carn de blanc engreixat, que vingui al bosc dels cocoters!” No ho hagué pas de repetir dues vegades. Tots els negres van deixar llurs feines, seguint el salvatge, i s'encaminaren vers el bosc dels cocoters. Però, entretant havia passat alguna cosa. Com és natural, en Parracot i en Miranius, no van ésser tan baus de quedar-se allí, penjats en l'arbre torçat esperant que els anessin a caçar. Tan bon punt van veure que el seu perseguidor s'allunyava, en Parracot va dir:—“Ara és l'hora de fugir!”

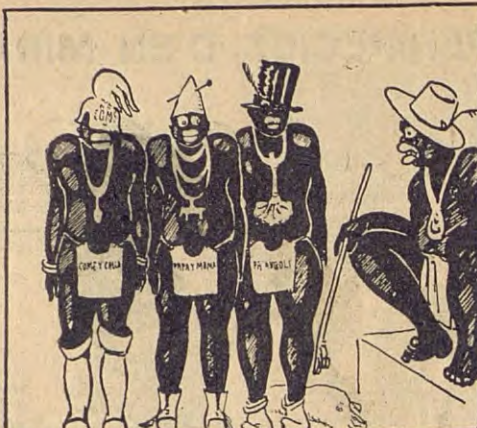
I, sense pensar en les gravíssimes conseqüències de la seva imprevisió, es deixà anar a terra; i, es clar, alleugerint l'arbre del seu pes considerable, el tronc es redreçà amb tanta força, que enjagà al pobre Miranius a terrible alçada, fent-li descriure una paràbola al menys de no sé quants cents metres. En Parracot el va veure volar amb la consegüent estupefacció, però el que no

va poder veure és on anava a caure el malaurat Miranius. Ple d'angoixa, pensant trobar-lo destroçat, s'encaminà en direcció per on havia volat, però en lloc no el trobà, ni viu, ni mort. Durant aquell temps, els salvatges arribaren al bosc dels cocoters, i restaren tots sorpresos en veure que no hi havia cap blanc, ni cap arbre torçat, en vista de la qual cosa prengueren la resolució d'apallissar de mala manera el salvatge primer, acusant-lo de enganya-xinos. En Parracot, cansat, defallit, anava cercant en Miranius per tot arreu, fins que veient que tot era endebades, anà a deixar-se caure en la sorra de la platja, vora unes roques.

(Continuarà).

—De manera, que vós, Gran Rei dels Kakoöts, no sabeu que la crema sigui cosa tan bona? Si algun dia en podeu heure, usteu-vos en una llesca i em sabreu dir si us agrada o no.

—Tu, Torrat, tu Pallofa i tu Marenga, escampeu-vos per tot el meu reialme i mireu de trobar-me una cosa molt rebona que se'n diu crema; amb el ben entés que si torneu sense, vos perillen les orelles.

Logogrif numéric

1 2 3 4 5 6 7	Continent
6 7 2 3 4 7	Mena de lliit
6 1 4 2 3	Nom de dona
7 2 3 4	Poble català
4 3 2	Atuell de navegar
6 1	Expressió negativa
3	Vocal

TRANSFORMACIO

La cafetera, una clau i altres atuellis vos donen una oca a punt de volar:

Jeroglific comprimit

I allà van els tres malaurats caps de la policia indígena a la recerca d'allò que se'n deia crema, que havia de satisfer els desitjos del Rei i salvar llurs eines d'escaltar.

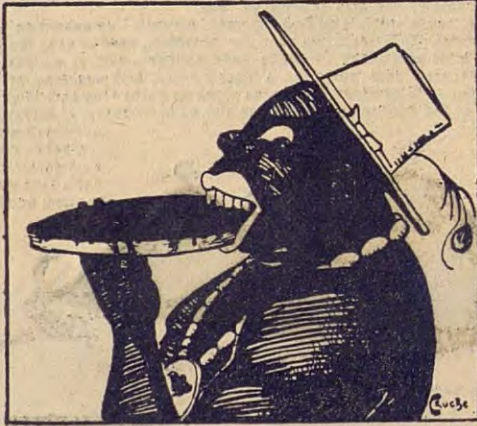

—Ull de vidre, bon ull de vidre, que el deu Bramdasha vos guardi de mal, no tindríeu una cosa que se'n diu crema?

—Ja ho crec, bons amics, ja ho crec, i que és de la millor! Us puc oferir tota una capsa.

—Que Bramdasha us aclapari de prosperitats!

Poc després, el rei dels Kakoöts, un xic decebut, deia:

—No sé, tan bona que deia aquell català que era la crema... no sé pas que hi veia!

UN SEXTUPLE

—Mosso, un doble!
—Val

—Pst, i el meu doble?
—Ja val

—Encara espero el doble!
—De seguida!

—Bum! Tres dobles!!

G. Delaw.

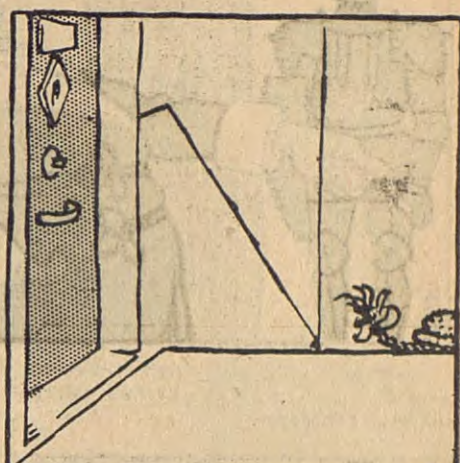
RODOLINS INCOMPLETS

La Carlota té un caixal

Va al carrer de Bonavista

Li passa i cuita a fugir

ELS LLADRES BEN AVENGUTS

—A mi em volen agafar!
—A mi em venen al darrerai

—Més, com podríem burlar
aquesta indigna cacera?

—Ens podríem abraçar
i baixar per la drecera!

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

A la xarada: Rata-pinyada.

Al trenca closques: Porta el capell i les sabates a l'inrevés, el bastó a la mà esquerra, la butxaca pectoral a la dreta, els traus i botons canviats de costat i les calces cordades al darrera.

A la rondalla:

S'havia tornat a casar, i diu:—Mare, compri'm aquella panera i filosa.— La seva mare que baixa al carrer, i diu:—Quant en volen d'aquesta panera de flors i aquesta filosa?—Una nit d'anar a dormir amb el seu marit.—Ai, aquesta donal Això sí que no. Diu la noia:—Compri-m'ho.—Doncs una nit només.—A dormir que van ser, ella li va dir que el parell d'esclops ja estaven espatllats i que les ampolles ja estaven plenes.—Ah, tu erats?—Sí.—Ei! que treu l'altra de casa i es va quedar a n'ella al seu costat i la noia.—Fi.

Als rodolins incomplets:

Quan la minyona ha badat el canti li ha foradat.

A mig dematí la «Ton» va a buscar aigua a la font.

—Què passa?—Ai, pobra de mí, que el canti no es vol omplir!

(Seguirà.)

Veient un lleó arribar el pescador «s'espaterra».

Més si el mal ve de la terra el remei ve de la mar.

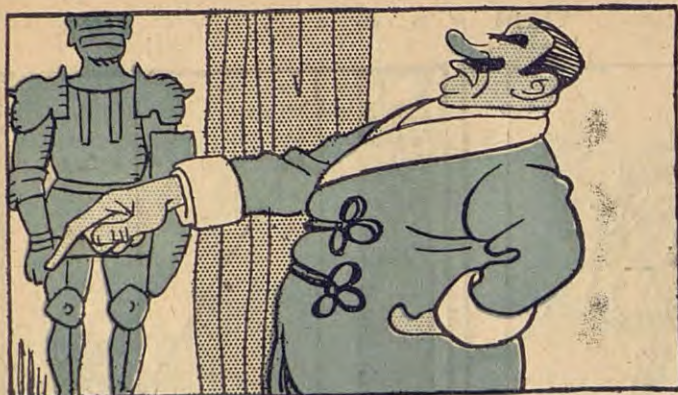

I el lleó ha pogut tallar amb ajuda del peix-serra.

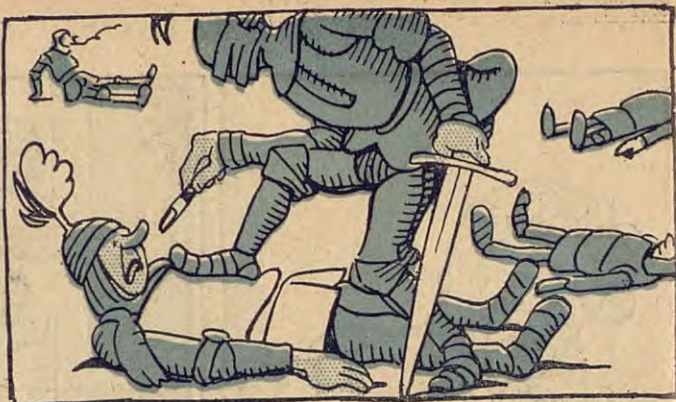
SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt Barcelona 5'50 Ptes.
» amb fulletó novel·la » 7'50 »
» » i VIROLET » 13 — »
VIROLET solt. » 5'50 »

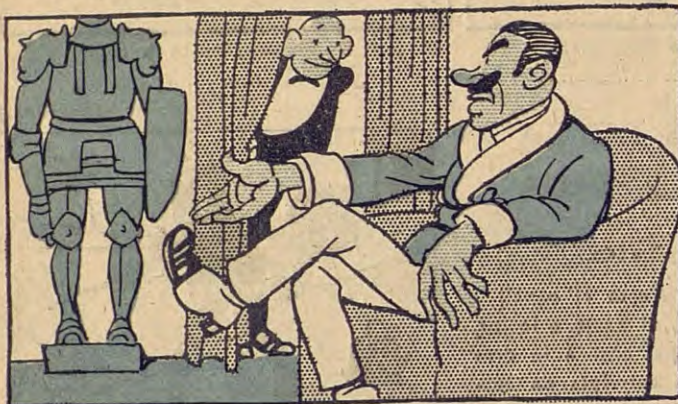
PATUFET solt Fora 6 — Ptes.
» amb fulletó novel·la » 8 — »
» » i VIROLET » 13'50 »
VIROLET solt » 6 — »

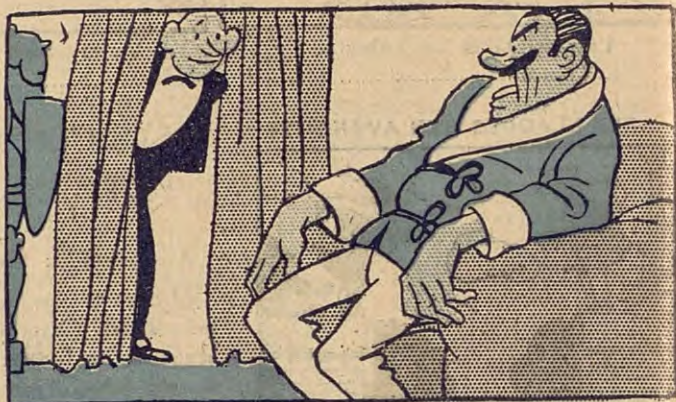
—Perquè vull que sàpiga el meu fill que els nostres avantpassats tots han sigut guerrers esforçats i homes generosos, sobretot generosos.

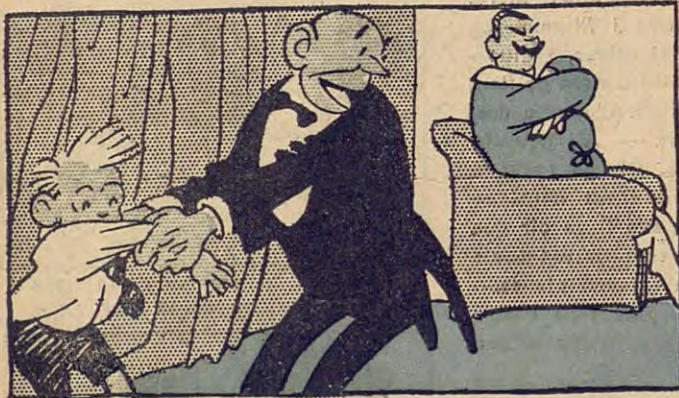
Vencien l'enemic i, un cop retut al seus peus, l'omplien de dàdives i mercès; tots eren guerrers i generosos.

—Digui al «condesito» que vingui que, davant les venerables vestidures dels meus avantpassats, vull explicar-li les seves gestes i com van ser generosos.

—El senyoret «condesito» diu que no vol venir, que aquestes armadures li fan por.—Por les armes dels seus avantpassats! Porteu-lo encara que sigui per força!

—El senyor comte ho mana. M'ha dit que el porti encara que sigui per força.

—No vull, no vull, que aquells ninots em fan por!

—Però no veus, criatura, que això és sols l'armadura. El vestit com si diguessim, i a dintre no hi ha res...

—Què és això?... Això és una ratal

—Veu com a dintre hi havia encara l'ànima d'algun dels avantpassats?

—Què has dit, desgraciad! Cap dels meus avantpassats n'ha sigut mai de ratal. Tots eren generosos, guerrers i generosos.